

„Willy, bel de politie op. Hier is niets meer te doen.”

'n Brandlucht trof op dat oogenblik onze neusgaten. Wood stormde de gang af en verdween halsoverkop in een afgrondje, kwam echter gelukkig op zijn beenen terecht en rende door; ik

achter hem aan.

We kwamen op een binnenplaats.

Voor ons stond een gebouw in lichtelaaie. Acht jongelui renden

schreeuwend naar buiten, roepend: „Help, help, onze boeken. Wat jammer, 't was zoo lekker warm, tot dat de kachels

berstten, en nu...”

Wood trok me vlug terug, de gang door naar buiten. De brandweer kwam al aansnorren; dui-

zenden nieuws-

gierigen stroomden toe. We namen een taxi en waren spoedig weer op onze kamer in de New-Lilystreet. Mevr. Madker was verdwenen. „Naar huis”, stond op een op de tafel liggend briefje, „ik wil het gevaar met u deelen.”

V.

„Willy”, zei Wood, toen we na een stevig diner weer aan den haard zaten, en een pijp hadden aangestoken, „je zult wel brandend nieuwsgierig zijn naar de oplossing van dit mysterie.”

Ik zweeg en luisterde met ingehouden adem. Wat werkte hij